

RECÉS ARXIPRESTAL

Diumenge 12 de març a les 17h, al col·legi dels salesians de sant Vicenç dels horts, a càrrec de mn. Salvador Bacardit, rector del seminari conciliar de Barcelona, «Qui perdi la vida per mi, la salvarà (Lc 9,24)»

DIJOUS DE FORMACIÓ

Connexió telemàtica els dijous a la sala del cor (parròquia de sant Antoni), de 10h a 13h.

EL PAPA FRANCESC (22/02/2023)

El Espíritu ilumina el camino de la Iglesia, siempre. En efecto, no es sólo la luz de los corazones, es la luz que orienta a la Iglesia: esclarece, ayuda a distinguir, ayuda a discernir. Por eso es necesario invocarlo a menudo; hagámoslo también hoy, al comienzo de la Cuaresma. Porque como Iglesia podemos tener tiempos y espacios bien definidos, comunidades, institutos y movimientos bien organizados, pero sin el Espíritu todo queda sin alma. La organización no basta: es el Espíritu que da vida a la Iglesia. Si la Iglesia no le reza y no le invoca, se encierra en sí misma, en debates estériles y agotadores, en fatigosas polarizaciones, mientras se apaga la llama de la misión. Es muy triste ver a la Iglesia como si fuera un parlamento; no, la Iglesia es otra cosa. La Iglesia es la comunidad de hombres y mujeres que creen y anuncian a Jesucristo, pero movidos por el Espíritu Santo, no por las propias razones. Sí, se usa la razón, pero viene el Espíritu a iluminarla y a moverla. El Espíritu nos hace salir, nos empuja a anunciar la fe para confirmarnos en la fe, nos empuja a ir en misión para encontrar quién somos. Por eso el apóstol Pablo recomienda: «No extingáis el Espíritu» (1 Tes 5,19), no extingáis el Espíritu. Recemos a menudo al Espíritu, invoquémoslo, pidámosle cada día que encienda en nosotros su luz. Hagámoslo antes de cada encuentro, para convertirnos en apóstoles de Jesús con las personas que encontremos. No extingáis el Espíritu en las comunidades cristianas y tampoco dentro de cada uno de nosotros..

26 de FEBRER del 2023. Núm. 433

FULL PARROQUIAL. CORBERA DE LLOBREGAT

«L'AMISTAT (32): AMICS PER REFERÈNCIES?»

La soledat va creixent de maneres preocupants entre els nostres joves, però també entre tots nosaltres. Soledat, por, inseguretat, inestabilitat...són realitats presents en el nostre dia a dia. No volem viure amb por, però sí amb els ulls ben oberts. Així, doncs, en alguns països asiàtics la ferida de l'aïllament social era, i és, tan gran que es va posar de moda «comprar», per unes hores determinades, figurants que fan les vegades d'amics. Es tracta d'un servei que pots adquirir pagant uns diners. Gent guapa, simpàtica, que té quatre nocions d'antics records de la teva vida i que et fan companyia en esdeveniments socials públics, per simular que et coneixen i que ets el millor amic del món, «amics contractats» vaja. Una realitat bastant inversemblant, però real. Tot per amagar la pròpia soledat. Aquesta és una de les temptacions més comunes: disfressar la realitat segons el nostre propi gust i conveniència. Jesús ens alerta i ens convida a no caure en les temptacions, i per tant, a no ser dels qui preferim aquella mena de vida falsejada, irreal i buida, una vida guarnida de detalls i amics impostats. La veritable amistat demana d'acceptar qui som, quins són els nostres talents i les nostres febleses. La temptació és fugir de la pròpia existència i fer-nos un muntatge, més o menys, ple de detalls. Els amics no es trien com aquell que va a un mercat a comprar. Els amics, sobretot, es troben. Ningú és tan ridícul de demanar un currículum a algú per esbrinar si aquell individu mereix ser amic nostre. I allò de que els teus amics són també els meus...es pot discutir. Avui dia, tothom demana referències per moltes coses, com si fos una garantia d'alguna cosa que tampoc s'acaba de saber mai. La seguretat...no hi ha cap seguretat més ferma que la d'acceptar que Déu ens estima incondicionalment. Una amistat sempre és una sorpresa i ens demana valentia. Demanem a Déu de ser més valents. Preguem de no caure en la temptació de disfressar la nostra vida de seguretats que en el fons no existeixen. La vida és un camí fet de moltes passes, algunes seran més fàcils de fer que d'altres. Feliços aquells que fan el camí de la vida amb coratge, no fixant-se en les referències sinó en el cor de les persones, com Déu fa amb nosaltres.

Mn. Daniel Palau

HORARIS DE MISSA

Dilluns, dimecres i divendres a les 19h. Dijous a les 19h exposició del santíssim. Dissabte a les 20h. Diumenge a les 12h.

INTENCIONS:

Dissabte 25: Carme Bacarisses Jorba. Carme Pons'a (1r. aniv.) / Diumenge 26: Difunts de la família Pere Vendrell.

+++++

HORARIS DE MISSA

Dijous a les 9'15h. Dissabte a les 18h. Diumenge a les 10'30h.

INTENCIONS: Dissabte 25: Josep Mª Boltà. Josep Morral. Esposos Josep Canyelles i Dolors Castellví / Diumenge 26: Joan Ribas. Josep Martí Tor.

+++++

L'ART DEL CORATJÓS

Aquell que és coratjós
és el qui accepta que els camins es recorren
a poc a poc, passa a passa.

És coratjós el qui reconeix
que el més decisiu
d'un camí no és la rapidesa amb la que es fa,
sinó el simple fet de caminar.

El coratjós és aquell que prega Déu
per descobrir la seva bondat
en aquells que l'acompanyen.

El qui és coratjós és el qui
no té por de compartir.

És aquell que no ho sap tot,
però al mateix temps no s'atura,
no es queixa, no plora per plorar,
s'enforteix en el propi silenci
del dia a dia.

Oh, Senyor, fes-nos coratjosos,
homes i dones de fe.

Que la teva fortalesa, Senyor,
sigui la nostra, aquella que és pacient,
que sap gaudir de cada instant,
que troba la joia, fins i tot,
quan el nostre camí
canvia de direcció, però no de sentit.

Dona'ns, oh bon Déu,
la paciència i el coratge
per posar-nos en camí cada jorn.

Gràcies. Amen.